

Dragi čitatelju,

Ovo su za mene burna vremena. Rođak Michael i ja prestali smo se dopisivati nakon što se on naljutio na mene, zato što sam stalno pokušavala otkriti njegov identitet, i rekao da mi više neće pisati.

Njegova me šutnja zamalo uništila. Nisam imala pojma koliko ovisim o njegovim savjetima dok mi ih nije uskratio, zajedno sa svojim prijateljstvom. Ali kako me mogao napustiti, pogotovo sad kad je opstanak škole ugrožen? Vidite, moj prvi susjed, g. Pritchard, čvrsto je odlučio prodati svoje imanje čovjeku koji će ondje sagraditi trkalište za konje, a ja ne mogu dopustiti da u blizini mojih djevojaka nikne nešto tako skandalozno. Moj mi je rođak pomogao kad se činilo da g. Montalvo ima sličnu namjeru, ali sada kad uistinu jesam u nevolji, od njega ni traga ni glasa.

I što je još gore, jedna se druga osoba vratila u moj život i zbog toga sam prilično zbunjena. Vidite, prijatelji moji, nekoć sam bila zaljubljena u jednog mladića i to je jako loše završilo. Učinila sam mu nešto neoprostivo. A sada kad je opet pokazao zanimanje za mene, otkrila sam da su moji osjećaji prema njemu jednako duboki kao i prije. Ali mogu li imati povjerenja u razlog njegova udvaranja? On bi me trebao mrziti zbog onoga što sam mu učinila. Zato se pitam udvara li mi se možda zato što mi se

želi osvetiti za ono što sam mu učinila? Ili mi govori istinu kad me uvjerava da je prebolio i zaboravio našu prošlost?

Ah, kako bih željela da se mogu obratiti rođaku Michaelu za savjet u vezi s tim. No bojim se da to više nije moguće – čak i na moja najmolećivija pisma ne odgovora. Prepuštena sam sama sebi.

Ili nisam? Jednostavno ne znam što misliti!

Očajnički tražeći odgovore,

Charlotte Harris,

Vlasnica i ravnateljica Škole za mlade dame gđe Harris

Poglavlje 1

*Richmond, Surrey
Studen, 1824. godine*

Charlotte Harris, ravnateljica i vlasnica Škole za mlade dame gđe Harris, sjedila je za svojim pisaćim stolom i dvaput, ne, triput pročitala molećivo pismo koje je napisala rođaku Michaelu, svom anonimnom dobročinitelju.

Onda ga je poderala. Nema mu svrhe pisati kad se svako pismo koje je poslala njegovom odvjetniku vratilo neotvoreno.

Obrisala je vlažne dlanove o suknju. Morao je znati u kakvom se očajnom škripcu nalazi škola – on je znao sve. Do prije šest mjeseci, sva bi svoja saznanja podijelio s njom. Ali kad ga je počela maltretirati da joj otkrije svoj identitet prekinuo je korespondenciju. I otad od njega ni riječi.

Želudac joj se stisnuo od straha koji ju je ovih dana toliko često obuzimao. Dobro, on možda ima dobar razlog da bude ljut na nju. Ona doista jest obećala da ga neće gnjaviti zbog njegove želje da ostane anonimna.

Ali ipak, kako ih je mogao napustiti u ovakva vremena? On je od samog osnutka škole prije četrnaest godina dio cijele priče. Za-

pravo, bez njega škole ne bi ni bilo. Ona bi vjerojatno još uvijek crncila kao učiteljica u školi u Chelseaju, sanjareći o danu kad bi otvorila svoju vlastitu školu u kojoj bi se predavalo prema njezinom kurikulumu i prema njezinim pravilima.

A sada je onaj idiot od njezina susjeda, g. Pritchard, na korak od toga da joj sruši cijeli svijet koji je mukotrpno izgradila. Pričalo se da se upravo sprema prodati Rockhurst, imanje koje graniči s posjedom škole, vlasniku konjskog trkališta u Yorkshireu. Već ih je mogla zamisliti – grubijane koji se klade na konje kako lutaju školskim dvorištem i napastuju njezine djevojke.

Kako rođak Michael može ostati po strani i pustiti da se to dogodi? On je vlasnik ovog posjeda. Zar ga nije briga za to što bi mogla biti istjerana odavde?

Charlotte glasno usiše zrak. To ju je najviše boljelo – mogućnost da on pušta da se to dogodi kako bi zaradio na većoj stanarini. Od samog početka njezina je stanarina bila niža od onih koje su drugi najmodavci u Rockhurstu tražili, a sada, kad su cijene nekretnina u okolici izrazito porasle, bila je smiješno niska. Svih ovih godina, njezin tajanstveni rođak nijednom nije povisio stanarinu. Možda zato što je znao da bi ona mogla podnijeti tek neznatno veći iznos?

To je pogotovo tako sada kad je upis novih djevojaka manji od očekivanog zbog skandala u kojima su prošle godine sudjelovale njezine učenice. Ako se glasine o mogućoj prodaji susjednog imanja ostvare, pad broja upisanih učenica bit će još veći.

Morat će se boriti za školu. Kad je prije nekoliko mjeseci mislila da će Rockhurst biti prodan, ona i njezine prijateljice imale su nekoliko dobrih zamisli kako osujetiti planove g. Pritcharda. Mogle bi opet sastaviti peticiju za vijeće koje izdaje dozvole, ili...

„Oprostite, gospođo.”

Podignula je pogled i ugledala svog osobnog lakaja na vratima. „Da, Terence?”

„Došao je lord Kirkwood i želi vas vidjeti.”

Srce joj počne lupati u grudima. David? *Ovdje?* Ne, to ne može biti. Kakav bi on uopće imao razlog za posjet školi sad kad mu je žena, bivša polaznica škole, mrtva?

Gurnula je ruke koje su joj drhtale pod pisaći stol da ih ne primijeti njezin previše pronicljivi sluga. „Jesi li siguran da se radi o lordu Kirkwoodu?”

„Onom koji se oženio gđicom Sarah Linley, točno?”

Ona kimne. „Je li rekao zašto me želi vidjeti?”

„Pitao sam ga, ali rekao je da se radi o privatnim razlozima.” Terence, koji se uvijek zaštitnički odnosio prema njoj, prekrizi ruke na prsima. „Zato sam mu rekao da muškarci nemaju pravo na privatne razloge kad dolaze u posjet školi za djevojke.”

„Terence!”

Gornja usna mu se trzne. „A on je rekao da nema običaj svoje privatne poslove otkrivati nekom drskom lakaju koji iz zabave maltretira posjetitelje.”

Ona se posprдно nasmije. „To baš zvuči kao nešto što bi on rekao.”

Terence je djelovao šokirano. „Vi ga poznajete? Mislim da on nikada nije bio ovdje, čak ni nakon što se oženio gđicom Linley.”

„Upoznao nas je lord Norcourt na nekom događanju.”

To je bilo istovremeno i pretjerivanje i znatno ublažavanje prirode njezine veze s Davidom Mastersom, vikontom Kirkwoodom.

Imala je sreću što je bio pristojan prema njoj onih malo puta kad su se susreli u društvu. S obzirom na strašnu nepravdu koju je prije mnogo godina učinila njemu i njegovoj obitelji, ne bi ga krivila da joj je pred cijelim društvom dao do znanja da ne želi s njom imati nikakva posla.

Zapravo, bojala se da će joj baš to učiniti prije nekoliko mjeseci kad je nazočila Sarinom sprovodu. No unatoč tome što je znala koliko će mu njezina nazočnost biti mučna, Charlotte je osjećala da se ondje mora pojaviti.

Ona i David su se bili šturo pozdravili, mada je on bio iznenađujuće ljubazan za čovjeka koji ju zasigurno prezire. Dakako, već samo prisjećanje na ljeto Velikog debakla uvijek bi je natjeralo da zadrhti.

Pa što ga, za ime svijeta, onda dovodi *ovamo*? Nije mogla zamisliti neugodniju situaciju. Svih tih godina, ona i David nikada nisu bili nasamo, nikad nisu razgovarali o onome što mu je učinila.

„Da ga otjeram?” upita Terence.

Na trenutak bila je u kušnji da mu kaže neka učini upravo to. Ali moralo se raditi o nečem izuzetno važnom kad je došao u posjet ženi koja mu je nanijela takvu strašnu nepravdu. „Ne, pusti ga da uđe.”

Kad je Terence otišao, provjerila je u zrcalu kako izgleda, da se uvjeri da joj kestenjaste kovrče nisu raščupane te da joj lice nije previše blijedo. Možda je to bilo blesavo, ali željela je izgledati najbolje što može, pred *njim*, od svih ljudi na svijetu. Jedva je imala vremena zagladiti suknje i uštipnuti se za obraze prije nego što je on uveden u njezin ured te se našla lice u lice s čovjekom za kojeg se jednom davno skoro udala.

Zalijepivši smiješak na lice, prišla mu je i pružila ruku. „Lorde Kirkwoode. Kako mi je drago što vas opet vidim.”

Oči su mu zabljesnule nekom skrivenom emocijom. „Charlotte.” Primio je njezinu ruku i kratko je stisnu.

Charlotte. Ne *gđo Harris*, nego *Charlotte*, izgovoreno tim promuklim tonom od kojeg bi joj srce zadrhtalo kad je imala osamnaest godina, a on skoro dvadeset.

Ne, ne smije o tome razmišljati. Ti su dani zauvijek nestali, izgubljeni su u stranicama njihove povijesti. Vrijeme i njezine pogreške, kao i njegove, oboje su ih nepovratno promijenili.

Nije bilo boljeg dokaza za to od pepeljastih pramenova na njegovim zaliscima, od bora od zabrinutosti na njegovom čelu. S trideset sedam, David je još bio neuobičajeno naočit, s agresivno

muževnim crtama lica čovjeka koji je uvijek zahtijevao pozornost, od oštrih linija njegova nosa do rupice na bradi. Boje koje su ga obilježavale podsjećale su je na šumu – oči zelene boje lišća, a njegova gusta valovita kosa na tamno smeđu boju lješnjaka i kore stabala i bogate obrađene zemlje.

A njegovo tijelo...

Naglo se okrenula i požurila se sakriti iza pisaćeg stola, plašeći se da bi se mogla zarumeniti. S osamnaest je godina primjećivala njegovo tijelo na površan način djevice neupoznate sa senzualnim užiticima. Ali sada, kad je već više godina udovica, primjećivala ga je sa svjesnošću koje je graničilo s boli.

Kako je od Sarine smrti prošlo već šest mjeseci, odjenuo se prikladno za polu-korotu, s nešto bijelih detalja uklopljenih u crninu. Hlače boje ebanovine ocrtavale su uske bokove i mišićava bedra čovjeka koji se brinuo za sebe, dok je vrhunski krojen jutarnji kaput od najfinijeg crnog tvida naglašavao njegova široka ramena. I lako je mogla zamisliti te krupne šake u rukavicama, od koji je jedna čvrsto držala ručku kožne poslovne torbe, kako klize po ženskom tijelu sa sigurnošću i iskustvom...

Bože, mora odmah prestati s tim. Terence ju je promatrao s vrata izrazito znatiželjno, očito se zadržavši kako bi se uvjerio da joj David ne kani nauditi.

Ona ga namršteno pogleda. „Hvala ti, Terence. Možeš ići.”

Čovjek zagunđa sebi u bradu i ode.

„Imaš prilično neotesanog lakaja”, reče David ironično.

„Nekad je bio boksač.”

„Zašto bi, za ime svijeta, zaposlila boksača kao lakaja jedne dame?”

Narogušivši se na kritiku, reče: „Zato što su njegove vještine korisnije ženi koja ide u grad sama od bilo kakve pristojnosti.” Usiljeno mu se nasmiješi. „Ali sigurna sam, lorde Kirkwood, da niste ovamo došli raspravljati o mojim slugama.”

Pokazavši rukom na stolac ispred pisaćeg stola, ona sjedne na svoj jer joj je hitno trebalo nešto masivno između njih da spriječi svoj um da ne zaluta prema neželjenoj privlačnosti koju je osjećala prema muškarcu koji ju je sigurno mrzio.

No ipak, on nije *izgledao* kao da je mrzi. Smireno ju je promatrao dok je sjedao lakoćom pokreta čovjeka koji se vrlo ugodno osjeća ondje gdje se zatekao. „Zapravo, donosim dobre vijesti.”

Dobre vijesti? Od *njega*? „A koje bi to bile?”

„Nedavno sam sređivao Sarine papire i otkrio rukom pisani aneks njezinoj oporuci. U njemu je ostavila priličnu svotu novca tvojoj školi.”

Je li ga dobro čula? „Ne shvaćam.”

„Oporučno je ostavila dio svoga bogatstva školi.”

„Vaša žena, Sarah. Ostavila mi je novac.”

„Ne tebi”, ispravio ju je podigavši obrvu. „Školi.”

„Da, naravno, školi. Ali...” Prisjetila se Sarinih zlobnih opaski, njezina ponašanja na zadnjoj čajanki na kojoj je nazočila, očiti prijezir koji je uvijek iskazivala prema svojim kolegicama u školi. „Ali zašto?”

On slegne ramenima. „Uvijek ti se divila i s ljubavlju se prisjećala svojih dana provedenih ovdje.”

„Vaša žena, Sarah, s ljubavlju se prisjećala dana provedenih ovdje?”

„Vjerujem da smo već ustanovili da je žena o kojoj razgovaramo moja pokojna supruga, Sarah”, reče on ironično.

Bez sumnje je njezinu reakciju smatrao uvredljivom. „Oprostite mi. Samo se radi o tome da... ona nikad... nikad se nije činilo da ona... ovaj...”

„Znam da je Sarah znala biti... teška. Ali vjerujem da je u tajnosti izuzetno cijenila tebe i školu.”

Charlotte promrmlja: „Ta je tajna bila tako duboko zakopana da je bila posve nevidljiva.” A zatim zastenje. „Oprostite mi. To je

bilo neumjesno. Samo sam iskreno šokirana idejom da je Sarah uopće imalo držala do mene *ili* do škole.”

„No, dobro, koliko je držala do škole jasno se vidi u iznosu koji joj je namijenila.” On je smrknutim pogledom znakovito pogleda u oči. „Radi se o trideset tisuća funti.”

Charlotte glasno usiše zrak. „O, moj Bože. Jeste li sigurni?”

Jedva primjetni smiješak dotakne mu usne. „Ne bih bio ovdje da nisam siguran.” Izvadio je svežanj papira iz svoje torbe i stavio ga pred nju. „Uzeo sam si slobodu zamoliti našeg obiteljskog odvjetnika da sastavi pravni dokument koji u potpunosti navodi sve pojedinosti koje je napisala u dodatku oporuci. Slobodno ga pokaži svome odvjetniku da ga pregleda.”

Charlotte još uvijek nije mogla pojmiti što se zapravo događa pa je samo zurila otvorenih usta u dokumente koji su izgledali vrlo službeno, a na vrhu su imali pečat neke odvjetničke tvrtke.

„No prije nego ga pročitaš”, reče David, „moram te upozoriti da postoji jedna... ovaj... kvaka vezana uz njezinu darovnicu.”

Charlottein pogled poleti prema njegovom. Naravno da je postojala jedna kvaka. Ovo je sve počelo zvučati kao bajka, ali život nikad nije tako divan. Sarah je bila zlobno stvorenje, koliko god to Charlotte bilo teško priznati za bilo koju svoju učenicu. „Kakva kvaka?”

„Sarah je željela da se novac iskoristi za gradnju nove zgrade za školu. Koja bi dobila ime po njoj, naravno.”

„Naravno”, rekla je mehanički, iako su joj misli bile drugdje, pokušavajući shvatiti o čemu se tu uopće radi. „Oprostite mi, gospodine, jer znam da će ovo opet zvučati uvredljivo, ali... ovaj, vaša žena nije nijednom donirala novac humanitarnim zakladama koje podupiremo. Ne mogu shvatiti zašto bi darovala čitavo bogatstvo za gradnju nove škole.”

„Ona je zapravo anonimno donirala mnogim humanitarnim zakladama”, reče on glatko. „Bila je puno veći filantrop nego što je to itko znao.”

Slika koju je naslikao o Sari bila je tako čudna da je to moralo biti sumnjivo. Charlotte je mrzila loše govoriti o mrtvima, ali morala je znati što je u pozadini svega ovoga. „Opet vas molim da mi oprostite, ali mislila sam da je Sarah glavno zanimanje pokazivala prema kartanju, a ne prema humanitarnom radu.” Nije to mogla ljepeše reći.

Začudo, on se zarumeni na njezine riječi. „Da, ovaj, to je istina. Ali to je bilo u funkciji njezine želje da se uspe na društvenoj ljestvici. Kockala se da bi bila prihvaćena među odabranom skupinom dama. A njihovo prihvaćanje je imalo visoku cijenu.”

„A ipak je imala dovoljno novca da ostavi školi toliku svotu?”

On je zabljesne slabašnim osmijehom. „Sarino bogatstvo bilo je jako veliko. Što misliš, zašto smo ona i ja prije šest godina morali pobjeći da se vjenčamo? Njezin otac nije bio nimalo sretan što će toliko novca otići običnom ‘rasipniku s titulom’.”

Razgovor se jako približavao sličnosti s njihovom situacijom nekad davno, a to nikako nije željela.

No ipak nije mogla ignorirati priliku da se nadoveže na ono što je rekao. „Kad smo već kod Sarine obitelji, što oni misle o toj njezinoj odluci?”

„Oni o tome ništa ne znaju i ja bih želio da to tako ostane što duže. Njezinom bi bratu bilo posebno bolno saznati da je Sarah ostavila novac tvojoj školi, a ne svojoj braći. Ona i Richard su bili prilično bliski, a ostavila mu je tričav iznos. Nadam se da mogu računati na tvoju diskreciju.”

„Svakako”, reče ona.

On se nakašlje. „U vezi sa zgradom... Znam da je u ovom trenutku situacija u kojoj se škola našla prilično nestabilna. Da Samuel Pritchard kani prodati Rockhurst nekom čovjeku koji je vlasnik nekoliko konjskih trkališta.”

„Vi poznajete g. Pritcharda?”

„Susreli smo se nekoliko puta u društvu.”

Ona se nagne naprijed. „Znate li je li ta prodaja sigurna? Škola će propasti ako kraj nje sagrađe trkalište za konje.”

„Vidim kako bi ti to moglo stvarati teškoće”, reče David. „Ali sigurno možeš prodati ovu kuću i imanje i sagraditi školu negdje drugdje. To bi riješilo sve tvoje probleme, zar ne?”

„Za ime Boga, ne. Osim činjenice da jako volim ovu lokaciju, ja nisam vlasnica ni kuće ni ovog imanja.”

Nije se činilo da je iznenađen to čuti. „A tko je vlasnik?”

Charlotte se zapilji u svoje ruke, pitajući se što bi David mislio o njezinom čudnom rođaku. „Da budem iskrena, ja uopće ne znam pravo ime svog najmodavca. Kad mi je ponudio svoje imanje u najam, postavio je uvjet da mu moram dopustiti da ostane anonimn. On... ovaj... komunicira sa mnom pod pseudonimom. Dopisujemo se preko odvjetnika, g. Josepha Bainesa.”

„Norcourtovog odvjetnika?” upita David.

„Da, zapravo.” Anthony Dalton, lord Norcourt bio je jedan od Davidovih najbližih prijatelja, a oženio se Madeline, bivšom učiteljicom u Charlotteinoj školi. „Anthony i ja smo se slatko nasmijali kad smo saznali da on i rođak Michael imaju istog odvjetnika. Poznajete li g. Bainesa?”

„Površno.” Pogleda je ispod oka. „Rođak Michael. Sarah ga je jednom spomenula. On je tvoj anonimni dobročinitelj?”

„Da. Iako u posljednje vrijeme kao da više ne postoji.”

„Šteta”, reče, nekako odrješito. „A sada, o tvojoj situaciji s g. Pritchardom...”

Ali ona nije čula više ništa jer ju je zaokupila jedna prilično nevjerojatna pomisao. Što ako je David rođak Michael? Zar to ne bi objasnilo neočekivanu Sarinu donaciju za gradnju nove škole?

Ne, to je nemoguće. Njezin „rođak” ju je kontaktirao preko g. Bainesa samo četiri godine nakon ljeta Velikog debakla i njezinog nepromišljenog bijega s Jimmyjem Harrisom. Bio je rekao da mu je njezin pokojni suprug spomenuo njezinu želju da otvori školu za djevojke te da joj želi pomoći da ostvari taj san.

U tom trenutku Davidovo javno poniženje, koje mu je ona priuštila, još je bilo svježije. Zacijelo ju je strastveno mrzio. Sigurno joj ne bi pomogao da otvori školu.

Uostalom, vidjela je ime odvjetnika na vrhu Davidovih dokumenata i to nije bio Joseph Baines.

„Charlotte?” ponovi David. „Što misliš?”

Ona zatrepće, a zatim uzdahne. „Bojim se da se opet moram ispričati. Toliko sam se udubila o razmišljanju o toj oporuci da sam propustila što ste rekli o g. Pritchardu, gospodine lorde.”

„Gospodine lorde?” Pogled mu se smrači. „Zasigurno se poznajemo dovoljno dugo da ne moramo biti tako službeni.” Glas mu se smekša. „Nekad si me zvala David.”

„To je bilo prije nego što sam ti uništila život.” Charlotte prokune svoj brzi jezik.

„To je bilo davno. Mi smo sad drugi ljudi”, promrmlja on, očito nevoljan razgovarati o tome. Prisili se na osmijeh. „Uostalom, zahvaljujući neobičnom dodatku oporuke moje žene, morat ćemo naučiti kako se odnositi jedno prema drugom. Doslovno ćemo sljedećih nekoliko mjeseci visjeti jedno drugom za vratom.”

Ona prestane disati. „Oprosti, molim te?”

„Stvarno *nisi* slušala što sam rekao.” Glas mu postane ironičan. „Bit ću kratak da ti uspijem zadržati pozornost. Sarina darovnica ima jedan uvjet – da ja nadgledam izgradnju nove škole. Tako da vidiš, Charlotte, imat ćemo i više nego dovoljno vremena da se ponovno upoznamo.”